

SPIŠSKÝ PATRIOT

NOVINY PRE NOVOVEŠŤANOV TELOM AJ DUŠOU

I marec 2015

editoriál

Bol pekný zimný večer. Doma sme mali pustené správy. Priznám sa, že ich sledujem len výnimočne, pretože mi často pripadajú ako spúšťač zlej a smutnej nálady. A tak som radšej robil v kuchyni niečo iné. Aj tam som ale začul informáciu o súdnom procese, v ktorom je jedným z obvinených aj Lojzo Čistič. Pomyslel som si „Ach, známy Novovešťan“ a prestal som ďalej vnímať obsah správy. Na druhý deň som sa rozprával s priateľmi. Hovorili sme o tom, ako schopní, šikovní a múdri ľudia odchádzajú za prácou do zahraničia. Ako príklad som chcel použiť nášho rodáka, ktorý pracuje ako vedec v Nemecku. Písal som o ňom dokonca článok pre Spišský Patriot. Ale na jeho meno som si nedokázal spomenúť. S hrôzou a zahanbením som si uvedomil, že aj mňa dostala mediálna masáž do stavu, že viem oveľa viac o bezcenných ľuďoch, ako o tých hodnotných.

Posledné desaťročia sa zvyknú označovať aj ako „informačná doba“. Prístup k informáciám a technologický pokrok väčšine z nás výrazne uľahčujú život. Cez internet stihneme vybaviť veľa vecí a to by nám, logicky, malo vytvoriť viac voľného času pre seba a pre svojich najbližších. Opak je ale pravdou. Z mobilov, laptopov, tabletov sa stali nemilosrdní požíratelia času. Nenápadne, ale o to nekompromisnejšie sa nám snažia povedať, čo máme robiť, čo si máme myslieť, kedy a kam máme ísť. Dozvieme sa z nich, čo mali celebrity oblečené na Viedenskom plese, alebo čo si myslia politici. A popritom možno ani netušíme, čo robia naši priatelia a blízki. Vieme, na čo myslí Fico a Polnišová, kde dnes boli aj to, čo robili. Vieme to isté o svojich príbuzných?

Užívali sme si Fašiangy - čas radosti a zabávania sa. Viac než inokedy sme mali príležitosť stretávať sa s ľuďmi. S tými skutočnými, z mäsa a kostí. Nie s produktami televíznych, či počítačových obrazoviek a monitorov. Ficovi a Polnišovej prajem veľa úspechov, ale nepotrebujem vedieť, čo naučeného odrecitujú pred reflektorom kamery. Chcem vedieť, ako sa darí mojim kamarátom, členom mojej rodiny, ale aj ostatným reálnym Novovešťanom. Počúť ich názory, ak to dokážem, pomôcť im, prosté žiť v skutočnom svete. A to prajem aj všetkým čitateľom Spišského Patriota. **-le-**

Z Mariánskej hory do Levoče ...

strana 3

Mladé talenty - Veronika Kacvinská...

strana 5

Slovenský raj odkryl svoje...

strana 8

CHRBTOVÁ KOŠŤ MESTA

Na prvý pohľad je Spišská Nová Ves krásne a upravené mesto, plné zelene a oči lákajúcich budov a historických pamiatok. Takýto, síce dôležitý, ale trochu povrchný pohľad mávajú zväčša jeho návštevníci a turisti.

My, domáci a nefalšovaní Novovešťania sa vieme potešiť z každej oprave fasády domu, či z otvorenia novej prevádzky. Smutne sa pozeráme na chátrajúcu budovu bývalej Baníckej priemyslovky a teší nás každá predajňa, či reštaurácia, ktorá sa dokáže v konkurencii presadiť a roky potom dodáva nezameniteľný kolorit námestiu. Je ich našťastie stále dostatok a my sme sa pri dnešnom výbere do-

máciach podnikateľov a ich podnikov rozhodli zamerať na gastronómiu. Prijmite našu pozvánku do 2 gastronomických prevádzok, v ktorých to nádherne vonia a skvelo chutí. Začneme v tej mladšej.

SLAVO SUCHEŇÁK A JANKA BANDŽUCHOVÁ

Táto dvojica dostala v lete 2005 nápad (chut' už mali) vytvoriť gastroprevádzku, ktorá do tej doby v Spišskej

Novej Vsi chýbala. Pustili sa do splnenia svojho sna spoločne, rovnako ako spoločne na tie chvíle spomínajú: „Aj napriek *dĺhавému* vybavovaniu povolení a *problémovej* realizácii sme 24. januára 2006 slávnostne otvárali prevádzku, ktorej názov sme mali dávno predtým vymyslený. Tak sa značka Sun Food bagetéria stala relatívne rýchlo obľúbenou značkou hlavne medzi mladými ľuďmi.“ Nepochybne. Pochitve bagety (a nielen tie, pretože

ponuka je omnoho širšia), príjemné prostredie, nadštandardne milá a profesionálna obsluha, či ceny, ktoré nezruinujú ani študentov - to všetko už 9 rokov bagetéria ponúka. Jej zakladatelia radi spomínajú hlavne na „ukecaných“ zákazníkov. „Jeden z nich nám po roku fungovania povedal, že sme v Spišskej Novej Vsi spustili „bagetomaniu“. Dostávali sa k nám aj zábavné ohlasy typu: „Dávate do *pokračovanie na str. 2*

Spišiaci korunovali nových športových vládcov

Predposledná februárová streda sa honosná sála spišskonovoveskej Reduty premenila na korunovačnú miestnosť.

Na trón si zasadli noví športoví králi, kráľovné, korunní princovia, či princezné Spišskej Novej Vsi. Prevzali si totiž žezlá za výkony v roku 2014 a minimálne rok sa budú hrdiť prívlastkom – „Športovec mesta Spišská Nová Ves.“

Desať statočných veteránov, Molčan chce na olympiádu, na vrchole hokejista Skalický
Organizátori oceňovali športovcov

celkovo v piatich kategóriách. Najprv si uctili a spomenuli na skvelé športové i funkcionárske úspechy bývalých spišskonovoveských športových matadorov, ktorí aj naďalej zanechávajú za sebou výraznú spišskú športovú stopu. Za všetkých ocenených si spomeňme aspoň bývalého výnimočného basketbalistu a ešte výnimočnejšieho trénera Štefana „Muca“ Vassa, *pokračovanie na str. 5*

Šuškanda

Nemám rád matematiku. Len zahmlené spomienky mi čosi hovoria o priamej úmere. Zdá sa mi, že je to asi tom, že to čo je naľavo, sa musí rovnať tomu napravo. V tom je matematika neúprosne presná.

Život ale nie je matematika. Nie, nechcem hovoriť o ľavici a pravici. Dať medzi nich znamienko rovná sa asi nie je možné. Hoci v mnohých prípadoch by pri ich porovnávaní bolo tým najvhodnejším. Prečo som takto začal? Chcem hovoriť o vzťahu politik-občan. A to preto, že sa k nám, do redakcie, doniesla správa, ktorá nás prekvapila. Podľa nej vraj novoveskí poslanci, reprezentujúci v mestskom zastupiteľstve stranu

Smer-SD, dostali zákaz komunikovať so Spišským Patriotom. Rýchlo som sa pozrel do kalendára, či som sa neprebudil v minulosti, pred rokom 1989. Ale nie, je rok 2015. Už niekoľko rokov aj u nás platí Zákon o slobodnom prístupe k informáciám. Ten, zjednodušene povedané, zavádza povinnosť odpovedať na otázky občanov a medzi nimi aj novinárov, každému, kto je nejakým spôsobom *pokračovanie na str. 2*

bagiet nejaké návykové látky? Lebo dnes som tu už druhýkrát. "Až vtedy si človek uvedomí, že to bolo správne rozhodnutie a aj ľudia oceňujú, že vo firme nenechávame len telo ale aj dušu. Bagety zo Sun Foodu si už dávno obľúbili aj tí skôr narodení. A z oka ich nespúšťala ani konkurencia. Tá im občas zdvihla adrenalín: „Najhoršie bolo, keď úspech nášho podnikania prerástol do kopírovania nášho know-how a neférový konkurenčný boj.“ Mladú dvojicu gastropodnikateľov to ale z miery nevyvedlo. A statočne bojujú aj s podmienkami, ktoré nie sú pre podnikateľov na Slovensku práve najjednoduchšie. Hovoria: „Myslíme si, že štátna správa malých podnikateľov zbytočne zatažuje nadmernou byrokraciou a nezmyselnými poplatkami. Podľa nás by sa štát mal zamerať viac na podporu práve takýchto malých podnikateľov preto, že vytvárajú stabilné pracovné prostredie a ich podnikanie nie je len ich príjmom ale aj poslaním.“ Slavo a Janka sú dobrými patriotmi, čo sa prejavuje

DANA ŘÍHOVÁ

V samom srdci námestia prevládzuje Nostalgie - podnik, ktorý žiaden pravý gurmán nemôže nepoznať. Kuchyňa na svetovej úrovni začali v Spišskej Novej Vsi ponúkať ako prví, spolu s bývalým manželom. Na začiatku všetkého bola osobná skúsenosť. „Pracovala som najprv 7 rokov v Rakúsku, ako servírka v hoteloch a reštauráciách v Tirolských Alpách. Tam som zbierala skúsenosti v rakúskej gastronómii a spolu s priateľom kuchárom sme začali snívajť o vlastnej reštaurácii. To sa nám podarilo uskutočniť otvorením reštaurácie Nostalgie v Spišskej Novej Vsi v júni 2000.“ So začiatkom nového milénia sa aj Spišská Nová Ves objavila na gastronómie Slovenska. Nostalgie sa stala pojmom aj ďaleko za hranicami mesta, či Spiša. Jej majiteľka dobre vie, že v gastronómii to je ako v športe. Titul, alebo dobrá povest sa nezískava ľahko, ale ešte ťažšie sa obhajuje. „Od začiatku otvorenia reštaurácie sa držíme nášho podnikateľ-

fesie - matka a podnikateľka. Tým, ktorí by chceli ochutnať chlebič gastropodnikateľa odkazuje: „Dôležité je mať túto prácu rád, gastronómia pohltí celého človeka. Ak sa človek pre túto prácu rozhodne, musí neustále sledovať trendy v gastronómii, čítať odbornú tlač, navštevovať gastrovýstavy a konferencie, školiť kuchárov, absolvovať degustácie vína, sledovať vývoj na trhu a stále pripravovať niečo nové, zaujímavé pre našich zákazníkov.“ V prvej časti článku som vás pozval do Sun Food bagetérie ja. Do Nostalgie vás môže pozvať aj časť textu uverejnenom v najvýznamnejšom slovenskom časopise, zameranom na gastronómiu: „Nostalgie je skutočnou perlou gastronómie celého regiónu, o čom svedčí elegantné spojenie interiéru a gastronomickej ponuky. Slávne časy Vám pripomenie pestrá paleta predmetov na stenách reštaurácie, ale aj menu, v ktorom nechýbajú pochúťky americkej, mexickej a talianskej kuchyne. Farebnosť interiéru našla svoju odozvu

predstavujeme poslancov

Ženy v politike - vo svete bežná vec, na Slovensku skôr rarita. Ani spišskonovoveské Mestské zastupiteľstvo nie je, pomerom svojich mužov a žien, verným odrazom reálneho života. Tvorí ho 14 mužov a 5 žien. Vládnuci Smer SD ženy preferuje menej ako opozícia. Oranžovú „rovnošatu“ nosí 9 mužov a iba 2 ženy. Nezávislí a pravičiarci sú, z tohoto uhla pohľadu, gentlemanskejší. Ich osmičku tvorí 5 mužov a 3 ženy. Jednou z nich je aj Mgr. Daniela Antalová.

DANIELA ANTALOVÁ

V poslaneckej lavici žijú svoju profesionálnu premiéru. Ako sama hovorí, nie je na tom nič prekvapujúce, že ju láka politika. „V našej rodine bola politika odjakživa dennou témou. Mój otec a brat jej venovali kus svojho života. Jablko teda nepadlo ďaleko od stromu a ja som sa, po zreých úvahách, takto pred rokom, rozhodla zmeniť svoj dovtedajší život s tým, že chcem meniť aj osudy iných. K lepšiemu. S ctou a čestne. Tak ako to robili môj otec a brat.“ Dôvera voličov pre Danielu znamená naplnenie ambícií. Dobré vie, že ako žena to má, v porovnaní

s mužmi ťažšie. „Som hrdá na seba, že som to dokázala. Som šťastná, že som v meste našla takú podporu. Je to pre mňa dôkaz, že keď človek robí svoju prácu poctivo a s láskou, ľudia to ocenia. Mňa si nevybrali ako političku, ale ako človeka, ktorému veria, lebo ho dobre poznajú.“ Výsledok volieb ju nielen teší, ale aj zaväzuje. Daniela Antalová dobre pozná rozdiel medzi slovami a skutkami. Najmä ak sa hovorí o pomoci iným ľuďom. Roky pracovala ako zdravotná sestra. Založila občianske združenie Mamma, ktoré šíri osvetu v oblasti rakoviny prsníka a podáva pomocnú ruku ženám, ktoré ju prežili, ale aj ostatným, aby sa jej dokázali vyhnúť. Nie div, že sa v mestskom zastupiteľstve stala predsedníčkou Sociálno-zdravotnej komisie. Svoje poslanecké priority definuje takto: „Starat' sa o zlepšenie životných podmienok obyvateľov nášho mesta, hlavne v dostupnosti a kvalite sociálno-zdravotných služieb. konkrétno, napr. zriadenie denného stacionáru pre seniorov, urýchlené vybudovanie urgentného príjmu v nemocnici a podpora mladých ľudí v meste

pracovnými príležitosťami, zvýšenie hodnovernosti a úľavami.“ Krst ohňom, v podobe prvých zasadnutí mestského zastupiteľstva, už má novopečená poslankyňa za sebou. Na veľké hodnotenia teda ešte čas nenastal. Ale novú skúsenosť dokáže popísať: „Potešilo ma vyjadrenie pána primátora o odložení stranických tričiek. Čas ukáže, či sme na to všetci zrelí. Ale nášmu mestu to prajem. Veľká politika ukazuje, že Smer dokáže prijímať návrhy opozície, i keď po svojom. Bola by som rada, keby sme my touto cestou nešli. Slová pána primátora naznačujú, že to tak nemusí byť. Záleží však na skutkoch a tie musia po tých slovách nasledovať. Samozrejme z oboch strán.“ V kolektíve, v ktorom dominujú muži sa pani Daniela nechce stratiť. Svoj názor dokáže povedať kedykoľvek a komukoľvek. Spoluprácu s kolegami si zatiaľ pochvaľuje: „Kombinácia mužov a žien v kolektíve je vždy zdravá a prináša pozitívnu sociálnu klímu a kontrolu negatívnych emócií. Moji kolegovia sa nateraz prejavujú galantne a ja sa im to snažím vracať.“

-le-

aj v spôsobe ich podnikateľského uvažovania: „V prvom rade nám ide o kvalitu našich výrobkov. Za prednosť považujeme aj stabilitu personálu, využívanie sezónnych surovín a dlhoročná úspešná spolupráca s lokálnymi dodávateľmi.“ Takže priatelia, ak ste ešte neochutnali niektorú z ich bagiet, napravte to. Verte mi, neoľutujete.

ského plánu byť originálnym a udržať si postavenie na trhu s pribúdajúcou konkurenciou, čo sa nám doposiaľ darí. Konkurenciu vnímam ako pozitívnu vec, ktorá ma núti na seba pracovať a zároveň posúva ďalej.“ Neexistuje žiadny tajný recept, nefunguje náhoda, šťastie nevydrží. Dana Říhová, ako mnohé iné matky, musí zvládať dve pro-

v pestrosti ponúkaných jedál, ktoré sú jedinečnou symfóniou kvalitných produktov a fantázie kuchárov. Ochotný personál už len dopĺňa predstavy majiteľky oslovíť každého, kto hľadá príjemné miesto na strávenie pekných a príjemných chvíľ, kde si vychutná každé sústo na tanieri, každý dúšok z pohára.“

-le-

Šuškania...

dokončenie zo str. 1

platený z daní obyvateľov našej krajiny. Veď ten zákon navrhovali a prijímali v Národnej rade SR aj poslanci Smeru. Maniere veľkej politiky pôsobia na komunálnej úrovni nepatrične. V parlamente poslanci zastupujú, v prvom rade, záujmy svoje strany. Obyčajných Slovákov lepšie zastupujú svojimi otázkami novinári. Niektorí politici na ne reagujú často podráždene, alebo klamú, zatajujú a pred novinármi utekajú. V podstate sa ale takto správajú k nám všetkým. Na takýto sedliacky politický folklór sme si už

zvykli. Ale bolo by potrebné ho predvídať aj v meste s 37 tisíc obyvateľmi? Je problém komunikovať s ostatnými Novovešťanmi prostredníctvom novín? A teraz späť k priamej úmere. Na jednej strane vzorca stoja politici a na tej druhej občania. Skúsenosti hovoria, že medzi nich znamienko rovná sa už dávno nepatrí. Nechám láskavého čitateľa, nech si o tomto vytvorí vlastný názor. Ja by som chcel hovoriť záujme jednej i druhej strany komunikovať navzájom. Kým občania sa na politikov chcú obracať, veď ich zvolili, a tak im do rúk zverili nebyva-

lú silu a bohatstvo. Oprávnené žiadajú pomoc, podporu a nie prázdne sľuby, alebo zatvorené dvere. Tým minimom, čo môžu politici pre občanov, v našom prípade Novovešťanov, urobiť, je komunikovať s nimi, počúvať ich a, nebudaj, im aj pomáhať. Ak odmietajú komunikáciu, trebárs i prostredníctvom Spišského Patriota, je to ich stávanie si hradu zo slonovínovej kosti, vysoko a ďaleko od všedných problémov obyčajných ľudí. Snáď nehovorím o spišskonovoveských politikoch. Snáď ten skôr spomínaný zákaz je iba obyčajnou, vymyslenou šuškanou.

-le-

píšete nám

List, ktorý sme dostali do redakcie, je reakciou na náš Editoriál o potrebe anjelov v živote. Anjelov v podobe celkom obyčajných ľudí. Jedného z nich stretol aj jeden z našich čitateľov a svoju skúsenosť nám opísal. Ak aj vy poznáte takýchto ľudských anjelov, napíšte nám o nich. Radi ich príbehy zverejníme. Veď zloby, hašterenia a politikárčenia je na obrazovkách televízií a stránkach novín viac než dost.

STRETOL SOM ANJELA

Cestoval som rýchlikom do Popradu. V kupé s ďalšími 4 ľuďmi. Keď rýchlik prefrčal okolo Smižian, ozval sa z chodby srdcervúci detský plač. Pozerali sme sa v kupé jeden na druhého, okrem sivovlasého pána, ktorý čítal noviny a tváril sa, že nič nepočuje a nič nevidí. Vstala

jedna mladá dáma a povedala, že sa ide pozrieť, čo sa vlastne deje. Sivovlasý pán, bez toho, aby zdvihol oči od novín, povedal: „Nič sa nedeje. Na chodbe plače malá cigánka, ktorá namiesto do osobného vlaku, nastúpila do rýchlika, a ten v Smižanoch nestojí.“ Plač neutíchla a pred stanicou Poprad sme sa začali ja, mladá dáma

a sivovlasý pán obliekať a pripravovať na odchod. Na chodbe sa sivovlasý pán prihovoral asi 12-ročnej cigánke, a aj nám, že on to zariadi. A tak aj bolo. Všetci 4 sme v Poprade vystúpili. Sivovlasý pán s počernou slečnou si to nasmerovali rovno k pokladnici. Kúpil jej cestovný lístok Poprad-Smižany, zaviedol ju k príslušnému ná-

stupišťu, vysvetlil, kedy pôjde najbližší vlak do Smižian, skontroloval, či dievčatko všetko správne pochopilo a až keď dostal kladnú odpoveď, odišiel svojou cestou. Dúfam, že malá sa dostala šťastne domov a mňa potešilo, že som po dlhšom čase stretol živého anjela.

-lj-

ako prešla Miša históriou Spiša Z MARIÁNSKEJ HORY DO LEVOČE

Keď mi minule položila Miša jednoduchú otázku: „Ak by si mi mohol ukázať jediné mesto na Spiši, ktoré by to bolo?“ mal som sto chutí previesť ju námestím v Spišskej Novej Vsi, lebo je to určite najkrajšie námestie, nielen na Spiši, ale aj na Slovensku. Viem ale, že Miša je zažratá viac do histórie a tak som ju zobral do Levoče.

Aby to mala aj s trochou turistiky, vydali sme sa najprv levočskou dolinou až ku autocampingu, tu sme prudko po turistickej značke odbočili doprava a po hodine sme už stáli na *Mariánskej hore* pri kostole navštívenia p. Márie. Toto miesto som vybral zámerne, lebo je odtiaľ krásny a tiež učebnicový výhľad na Levoču. Bez toho, aby som chcel odporovať tradičným pohľadom na históriu je poloha i pôdorys tohto mesta viac ako pozoruhodný. Miša ešte nachvíľu vbehla do kostola a potom sme po prudkom klesaní cestou kalvárie zišli do Levoče. Ako u všetkých ostatných osád na Spiši, aj tu nájdeme prvé písomné zmienky z úvodu 13.-stého storočia, ako mesto sa Levoča prvý krát spomína v roku

1271 ako hlavné mesto provincie Spišských Sasov pod názvom Leutscha. Prechádzame chodníkmi šisplacu a naša prvá zastávka je pri jeden z brán *mestských hradieb*, nazývanú *Dolná brána*. Tu vysvetľujem Miši, že v čase, keď sa Levoča stala okolo roku 1320 slobodným kráľovským mestom, musela byť, okrem iného i opevnená systémom hradieb, brán a strážnych veží, ktoré dodnes obklopujú skoro celé mesto. Naše ďalšie putovanie po histórii Levoče pokračuje okolo Gymnaziálneho kostola a evanjelického gymnázia a aj keby som mal chuť rozprávať svojej spoločníčke aspoň niečo o Štúrovcach a ich vzťahu k Levoči, tak veľa faktov by určite nestránila. Do mesta vchádzame pri jednom z najstarších patricijských

domov na námestí z juhozápadnej strany. Do oka nám hneď padne evanjelický kostol, svedok vierovyznania saských prisťahovalcov a ich potomkov. Celému námestiu ale bezpochyby vládnu dva objekty, ktoré možno vidieť na všetkých pohľadniach, ktoré tisíce turistov z celého sveta zasielajú domov svojim známym, budovu *renesančnej radnice so zvonicou* (sídlo svetskej moci) a štíhlu gotickú vežu *kostola svätého Jakuba* (symbol moci cirkevnej). Miša chodí s pootvorenými ústami okolo arkád radnice, na perách jej vidím, ako si v duchu prekladá nápisy pod figurálnymi nástennými maľbami, temer zavadi o klietku hanby a ja sa už teraz vytesňujem, ako jej hneď po Veľkej noci ukážem ten najväčší skvost tunajšieho kostola. Lebo už o mesiac budú môcť všetci návštevníci tejto pýchy Levoče obdivovať čerstvo renovovaný najvyšší vyrezávaný drevený gotický oltár sveta (18,62 m) - *oltár p. Márie a sv. Jakuba Apoštola*. Naša cesta pokračuje cez park, okolo sochy L. Štúra, vpravo zaregistrujeme jeden z najznámejších meštianskych domov s maľovanými grafitmi - Thurzov dom, ja si pri jeho mene spomeniem, z čoho plynulo bohatstvo obchodu na Spiši a už stojíme pred empírovou budovou župného domu na opačnej strane námestia, kde sme do centra mesta vkročili. Miša ma ešte veľa otázok, ale času je málo a tak ju beriem za ruku, v reči spomeniem Majstra Pavla a Levočskú Bielu pani, bočíme vpravo, mŕime ďalšiu cirkevnú stavbu, kostol sv. Ducha a Košickou bránou opúšťame historicky určite najkrajšie mesto na Spiši.

Aj vám sa zdá, že sme cez Levoču a jej históriu preleteli, ako na nejakom európskom icečku? Nič vám nebráni, aby ste toto čarovné mesto navštívili aj vy. A na ten výlet po histórii Spiša si určite rezervujte minimálne celý deň. Ja na Levoču odporúčam celý víkend a dúfam, že som vás svojou stručnosťou neodradil, ale naopak navnadil. Lebo presne to som mal v úmysle.

Michal Buza starší

ZÁPISKY POSLANCA XIV.

Február bol rýchly ako Sagan na cieľovej páske. Uplynul v hrbe povinností, ani neviem ako. A nielen preto, že najkratším mesiacom v roku.

Absolvoval som v ňom aj rokovania obidvoch zastupiteľstiev, ktorých som poslancom - v Košickom samosprávnom kraji, aj v meste Spišská Nová Ves. Niektorí si možno poviete: „Čože je to za prácu, pár hodín si posediť v poslaneckej lavici?“ Možno existujú aj takí kolegovia-poslanci, ale môj záväzok v podobe mandátu od voličov sa ja snažím plniť zodpovedne. To znamená, že si v prvom rade dôsledne naštudujem všetky materiály, o ktorých budeme rokovať. K jednotlivým bodom sa snažím získať aj ďalšie informácie, aby som bol pripravený na odbornú a konštruktívnu debatu o tom, čo mám schváliť, resp. neschváliť pre ľudí, s ktorými žijem v jednom meste a jednom regióne. Pár dní pred samotným zastupiteľstvom sa stretne celý poslanecký klub, ktorého som členom (v SNV aj predsedom). Tam si vymeníme získané informácie a dohodneme sa, kto z kolegov a kolegyň sa budú venovať podrobnejšie jednotlivým bodom programu zastupiteľstva. Spravidla sa aj dohodneme, kto a s čím na zastupiteľstve vystúpi. Zásadne a vždy sa takto pripravené vystúpenia končia vždy aj nejakým návrhom. Nech-

ceme iba mlátiť prázdnu slamu, prípadne za každú cenu kritizovať. Chceme prinášať konkrétne návrhy, ktoré budú nielen na prospech občanov, ale budú mať aj odborný a etický základ. Privlastok etický som nepoužil náhodne. Pretože práve na poslednom rokovaní Mestského zastupiteľstva ma svojim, podľa mňa absolútne neetickým, návrhom zaskečil kolega zo Smeru Michal Demečko. Ten navrhol zvýšiť odmeny poslancov o 44%. S tým sme s mojimi kolegami z nášho poslaneckého klubu rozhodne súhlasiť nemohli. Špeciálne v dobe, keď u nás rastie nezamestnanosť a stovky rodín žijú na alebo pod hranicou chudoby. Väčšinový klub Smeru SD ale toto zvýšenie odmien schválil.

Oveľa pozitívnejšie som prijal návrh 1. zmeny rozpočtu mesta. Rád som zaň zahlasoval, pretože sa týkal podpory cestovného ruchu, vybudovania nových optických trás, rekonštrukcie a doplnenia kamerového systému, osvetlenia 2 najproblematickejších prechodov pre chodcov a konečne aj investovania do tepelného hospodárstva. To znamená, že po troch rokoch vyťahovania peňazí z EMKOBELu bez možnosti obnovy tepelných zariadení, toho roku môže EMKOBEL opraviť aspoň tie najderavejšie rozvody tepla. Rovnako sme mali, ako poslanci samosprávneho kraja, schvaľovať aj 1. zmenu jeho rozpočtu. Na rozdiel od mesta Spišská Nová Ves, Košický samosprávny kraj chce vyššie príjmy využiť inak. A to na vyššie mzdy zamestnancov úradu. Nie som proti zvyšovaniu plátov úradníkov, ale až vo chvíli, keď rastúcu životnú úroveň pocítia tí, z ktorých daní sú títo úradníci platení. A keďže nemám pocit, žeby sa v Košickom kraji žilo občanom z roka na rok lepšie, tento návrh som nepodporil. Aj tu ale väčšina rozhodla, že tú trochu peňazí navyše nedáme tým najchudobnejším, alebo do opráv ciest, či škôl, ale strávia ich úradníci. Škoda.

Rastislav Javorský

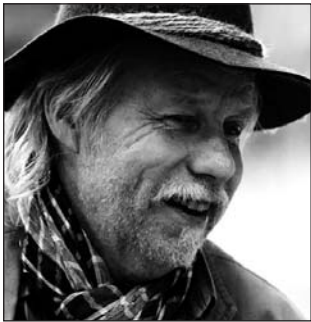

ilustračná snímka

spomienky na „starú“ Spišskú Novú Ves

O TROCH KARAFIÁTOCH

8. marec. Medzinárodný deň žien. Kúpiš karafiát, pozrieš do tých hlbokých modrých očí, stisk okolo ramien, letmý bozk na líce, závan kolínskej a... život beží ďalej.

Toto je to príbeh troch žien. Mojej mamy, manželky a dcéry. Príbeh troch žien, ktoré som prežil.

Príbeh prvý - Inge

Moja mama bola v Novej exot. Rakúšanku, ktorá nevedela po slovensky, zamestnali v učtárni Nerudných baní, lebo súdruh riaditeľ Krnáč celkom logicky povedal, že čísla sú rovnaké tak v nemčine, ako v slovenčine. V tých rokoch šesťdesiatych

sme bývali na Hviezdoslavke v činžiaku, kde sa v bytoch kúrilo koksom v takých pieckach, čo sa volali klubovky. Prácu s nimi mal na starosti môj otec a ako cholerik sa často rozčuľoval a hrešil pri tom, (po maďarsky, aby sme nerozumeli) akože „ten bazmek, zas nefunguje!“ lebo páčka, s ktorou pohyboval s roštom, aby uhliky prepadávali dole sa často zasekávala, alebo odtrhla. Raz odišiel, ako to bolo zvykom, na tri dni na služobnú cestu a kúriť musela moja mama. A keď aj jej sa páčka zasekla, nedalo sa ňou pohnúť a v byte začala byť zima, vzbírala sa (aj zo svojimi útržkami slovenčiny) do železiarstva, kde bol vedúcim taký echt Maďar, istý pán Kuštár. Železiarstvo bolo na Zimušnej ulici, pán Kuštár chodil za dlhým pulťom v typickom zašpinenom modrom plášti, za uchom mal zastrčenú modrú ingustovú cecuzku, v ústach krátku cigaretu a na zákazníkov hľadel dôležito cez malé okúliaričky.

Mama pristúpila k pultu a nemeslo začala:

„Viete her Kuštár, moja muž...“

„Igen, pani Búzová,“ malé obchodnícke očká sa zatvárali chá-pavo.

„Bude teraz draj táge fuč...“

„Nerozumiem,“ silnejšie potiahol s cigarety, červený plamienok mu na chvíľu ožiariť fúzy.

„A mne je zima...“

„No a čo mám s tým?“ začal si vytierať spotené ruky do plášťa.

„Tak furt mi to robí on. Ale teraz je het a ja to potrebujem!“

„Čo potrebujete, pani Inge?“

opáčil už s väčším údivom a potíť sa mu začalo aj čelo.

„No, selbstferstendlich ten bazmek...“

„Bazmek?“ vedúceho železiarstva zaplavila červeň

a vyhrkol: „a čo s tým pán manžel robí?“

„No... tak dopredu a curik.“

A pani Inge v zúfalej snahe vysvetliť, ako páčka na pecíku funguje, pohybovala rukou

prudko od seba a k sebe, ako ten bazmeg a ja si dodnes

myslím, že ak v ten deň nebolo železiarstvo zavreté a na veľkých sklenených dverách nápis: „Inventúra. Preberáme tovar“, tak pán Kuštár zaváhal, lebo niektoré šance prichádzajú v živote len raz.

Príbeh druhý - Brigita

Moja prvá manželka bola v Novej exot. Zatiaľ, čo jej otec patrila medzi „high society“

vtedajšej úradníckej i stranickej verchušky na ONV a OV KSS,

ona sa špacirovala po Letnej ulici v takej krátkej minisukni,

že chlapi v parku na lavičkách tislí kolená k sebe a odolávali,

iba ja nie a tak sa hneď na úvod ďalšieho roka stala mo-

jou manželkou. Bývali sme na Bruellovej ulici, oproti pôrodnici a Brigita, ktorá nechodila

do práce, (čo bolo v rozpore so socialistickou morálkou i zákonom)

si voľný čas krátila rôznymi zábavkami, napríklad touto.

Akurát som sa v dielni Kultúrneho a spoločenského strediska mesta nakláňal nad

rolou červeného plátna a močil

štetec do žltej farby, keď sa ozval telefón:

„Áno súdruh riaditeľ?“

„Michal, okamžite utekajte domov, volala vaša manželka.

Praskla jej hadica od práčky

a vytápa susedov!“ riaditeľov hlas znel znepokojivo, temer

panicky.

„Ale... ja teraz, akurát píšem... už nemám nijakú dovolenku...“

„Nič neriešite, bežte domov, na dnes už máte voľno!“ zaznelo

rázne a prísne zo slúchadla.

„A nedalo by sa?“

„Nie! Chodte a pomôžte svojej žene!“ a telefón sa odmlčal.

Vybehol som po schodoch, vbehol do kúpeľne. Sucho, ako

na sahare. Iba vo dverách do kuchyne stála moja manželka

v krátkej priesvitnej nočnej košielke a na stole fľaša bikaveru,

dva poháre a štyri obložené chlebičky. Brigita sa usmievala

a len tak ľahko, ľahúčko ako letný vetrik o svätovánskej noci

zaševalila:

„Tak rýchlo by som nečakala ani poštára.“

A ja som si spomenul na slová súdruha riaditeľa, pomôžte

svojej manželke! A tak sme do večera vypili bikaver, zjedli

chlebičky a ja som jej pomohol. Tri krát. O deväť mesiacov sa

nám narodil syn Oliver a Janko Harničár si ma potom v práci ešte dlho doberal, že len preto, lebo nám praskla hadica.

Príbeh tretí - Barbara

Moja dcéra Barbara v Novej nikdy nebola. Umrela v le-

vočskej nemocnici po dvoch dňoch na zlyhanie srdca. A až

keď sme ju o pár dní pochovávali, kráčali pod starými tu-

jami vo štvorici, moji rodičia, farár a ja a v náručí som niesol

takú zvláštnu malú truhličku, ako balík, ktorý chcete poslať

niekde až na kraj sveta, kde ani nie je adresa, mi v kútiku srdca

došlo, že sa už nikdy nedostanem do neba. A tento nepríjem-

ný pocit mi ostal dodnes.

8. marec. Medzinárodný deň žien. Kúpim tri karafiáty. Žltý,

červený a biely.

Ťažký náhrobný kameň, tmavá mramorová doska, zlaté

vysekávané písmo, orosený opustený svietnik, čierny

drevený kríž... a život beží ďalej. Akurát, že to ďalej je už

o čosi bližšie.

Tak ako príbeh tých troch žien. Mojej mamy, manželky a dcéry.

Príbeh troch žien, ktorý ma pomaly, ale isto dobieha.

Michal Buza starší

KAM PO ZÁKLADNEJ? (II. ČASŤ)

Čas na rozhodnutie kam po skončení základnej školy sa pre stovky školákov (aj ich rodičov) neúprosne kráti. Ešte v marci by mali stihnúť podať svoje prihlášky. Najmä dospelí určite rozmyšľajú nad perspektívnosťou štúdia na tej ktorej škole.

Už minulý mesiac sme vám predstavili prvú štvoricu stredných škôl v našom meste. Chceli sme tak urobiť aj dnes. O komunikáciu s občanmi a propagáciu školy ale neprejavili záujem títo riaditelia škôl: Jozef Kačenga (Gymnázium, poslanec MsZ za Smer-SD) a Vladimír Jančík (Drevárka, poslanec MsZ za Smer-SD). Názor si môžete urobiť doma sami. A otázka za milión dnes znie: Je toto rozhodnutie profesionálne, alebo politické? Priestor z novoveských škôl preto dávame už iba Technickej a Hotelovej akadémii.

TECHNICKÁ AKADEMIA

V jej prípade je slovíčko „iba“ v predošlej vete adekvátne. Podľa merateľných výsledkov je táto škola nadmieru úspešná. potvrdzuje to aj jej riaditeľ Ladislav Ruttkay: „V poslednom hodnotení

nezávislej agentúry INEKO dosiahla najvyššie hodnotenie v rámci stredných odborných škôl Košického kraja.“ V budúcom školskom roku škola prijme 140 chlapcov a dievčat do 6 študijných odborov - strojárstvo (programovanie CNC strojov alebo grafické systémy), mechatronika (programovanie robotov a modulárnych systémov), technické lýceum, logistika a elektronika (počítačové systémy a siete). Tieto odbory sú moderné a na trhu práce žiadané. Riaditeľ školy má k dispozícii štatistiku, potvrdzujúcu toto tvrdenie: „O tom, že absolventi končia pre trh práce atraktívne odbory, svedčí aj ich najnižšia sledovaná nezamestnanosť.“ Väčšina absolventov školy pokračuje v štúdiu na vysokých školách a univerzitách doma i

v zahraničí. Dobré meno školy, ale aj mestu však robia už dnes. Chváli ich aj Ladislav Ruttkay: „Mnohí z nich dosiahli vynikajúce výsledky nielen v celoslovenských ale aj svetových súťažiach. Dôkazom je strieborná medaila študentov školy na svetovej olympiáde v informatike a 3. miesto na svetovej prehliadke vedeckej a technickej tvorivosti mládeže v čínskom Nanjing.“ Na chválu školy slúži aj skutočnosť, že ako prvá na Slovensku otvorila Centrum odborného vzdelávania, ktoré sústreďuje najnovšie technológie v oblasti CNC strojov, počítačovej grafiky, mechatroniky, elektroniky, mikroprocesorovej techniky, PLC automatov, robotiky, počítačových sietí a informatiky. Škola ide s dobou a aj názory svetových

ekonómov na to, ktoré sú atraktívne a perspektívne odbory, jej sľubujú viac než dobrú budúcnosť.

HOTELOVÁ AKADEMIA

Pod rôznymi názvami funguje už 68. rok. Dnešný názov nesie od roku 2009. Žiakom ponúka 2 študijné odbory - Hotelová akadémia (5-ročné štúdium) a Manažment regionálneho cestovného ruchu (4-ročné štúdium). Rovnako 2 má aj učebné odbo-

ry - Kuchár a Čašník, servírka (3-ročné štúdium). Tie môžu aj dospelí záujemcovia študovať externe. Ponuku dopĺňa nadstavbové štúdium v odboroch Prevádzka obchodu a Spoločné stravovanie. Na odbory denného štúdia chce škola prijať v septembri 120 nových prvákov.

Je logické, že okrem teórie, absolvujú žiaci školy aj prax. Tí z nižších ročníkov v zariadeniach v okresoch SNV, LE,PP a vo Vysokých Tatrách. Tí starší získavajú zručnosti a jazykové schopnosti už aj v Nemecku, Grécku, Taliansku a na Cypre. Aj preto je Hotelová akadémia jedinou strednou odbornou školou, ktorá od 2. ročníka platí žiakom za produktívne práce v rámci vykonávania odbornej praxe. Hotelovka sa úspešne zapája do projektov financovaných EÚ, ale spolupracuje aj so súkromnými spo-

ločnosťami. „V súčasnosti škola realizuje projekt spolufinancovaný zo zdrojov EÚ, ktorý je súčasťou moderného vzdelávania pre vedomostnú spoločnosť, s názvom „Cesta k modernej škole“, s celkovými finančnými nákladmi 412 000,00€. Prioritou projektu je zavádzanie a vykonávanie reforiem v systéme vzdelávania a odbornej prípravy. Mal by rozvíjať zamestnanosť a vyzdvihnúť význam základného a odborného vzdelávania a prípravy pre trh práce. Zároveň si bude zlepšovať schopnosti aj školiaci personál smerom k inovácii a znalostnej ekonomike.“ vysvetľuje riaditeľ školy Milan Kudrik.

V roku 2016 plánuje Hotelová akadémia spolupracovať s nemeckou firmou DM drogerie markt, s.r.o. a otvoriť ďalší študijný štvorročný odbor – obchodný pracovník, pričom spomínaná firma bude hradit

všetky študijné náklady žiakov ako sú ubytovanie, stravovanie a cestovné náklady, ďalej zabezpečovať platenú odbornú prax vo svojich prevádzkach a bude garantovať trvalý pracovný pomer.

naše talenty - VERONIKA KACVINSKÁ

S KLAVÍRNYM VIRTUÓZOM RIKKONOM SI ZASPIEVALA ABBU

Mladučkej šikovnej muzikantke učaroval klavír, flauta, gitara a spev. „So spevom som začala už v škole. Do ZUŠ-ky chodím deviaty rok. Najskôr som hrala na flautu, na ktorú ma učil môj otec. Neskôr som začala hrať na klavír. Momentálne som na druhom stupni v klavíri aj vo flaute. Hráam v orchestri v ZUŠ-ke, s ktorým pravidelne vystupujeme na plesoch. Keď treba, spievam po rôznych akciách,“ opisuje svoje umelecké aktivity Veronika. V klasickej hudbe hladká mla-

dú muzikantku po duši najmä obdobie romantizmu a skladby 20. storočia. „V populárnej mám rada filmovú hudbu a muzikály. Moja srdcovka je Mamma mia.“ Mladá dáma sa pomaly učí hrať aj na gitare, na ktorej si rada zahrá najmä populárne pesničky.

Talentovaná Veronika žne na hudobných súťažiach jeden úspech za druhým. „Mojim najväčším úspechom v rámci klavíra je 1. miesto na medzinárodnej súťaži v Dolnom Kubíne. Z tejto súťaže mám ešte jedno prvé miesto vo štvor-

ručke,“ vysvetľuje. Veronika si doniesla i všetky umiestnenia od zlatého pásma až po bronzové, napríklad zo súťaží v Rožňave, či v Košiciach. „Zlaté pásmo mám aj z krajskej súťaže, ktorú organizovala naša ZUŠ minulý školský rok,“ doplnila rad svojich úspechov. V tomto školskom roku začala Veronika hrať vo flautovom triu. „V tomto zoskupení sme v októbri získali zlaté pásmo a postup do celoslovenského kola. Aký bude výsledok - uvidíme,“. Mladú hudobníčku baví aj spev. „Vlani naša ZUŠ-ka organizovala koncert s klavírnym virtuózom Rikkonom. Spievala som ABBU. V rámci spevu som za ešte na základke bola na medzinárodnej spevackej súťaži Dilong Star. Odniesla som si odtiaľ raz 3. a raz 2. miesto.“

Za všetky triumfy vďaka Veronika aj svojim učiteľom. „Na klavír ma učí úžasná učiteľka Ľubica Gábiková. Flautu ma učil môj otec a v tomto roku učiteľka Denisa Kotradyová,

vďaka ktorej hrám vo flautovom triu. Na Dilong Star ma pripravila učiteľka mojej základnej školy, Zuzana Hričková.“ skromne pochválila pedagógov.

Pätnásťročná Veronika Kacvinská pochádza z muzikantskej rodiny. „Mojí rodičia sú hudobníci. Otec je pozauinista v Štátnej filharmónii v Košiciach a mamka hrá na husliach. Takže podpora od rodičov v tom, čo robím je obrovská. Hudba ma veľmi baví, je pre mňa všetkým. Hráam a spievam každý deň. Neraz sa stane, že zo ZUŠ-ky prichádzam domov až o pol ôsmej večer. Rodičom som za vzťah k hudbe veľmi vďačná,“ vyznala sa mladá Veronika. Ako nakoniec prezradila, rodičia sú aj jej hudobnými vzormi.

Talentovaná dievčina snáva o štúdiu v odbore muzikál. Chcela by tak spojiť všetko, čo vie, teda spev a hru do jedného. „Túžim sa presadiť mimo Spišskej a možno aj mimo Slovenska.“ -sim-

Spišiaci korunovali...

dokončenie zo str. 1
rálneho majstra z roku 1961. Medzi desiatku „veteránov“ sa dostali aj Ľubomír Jetš, Eduard Kessel, Ján Klempár, Ján Lehoczský, Ján Magdoško, Anton Rusnák, Vincent Spišák, Ľudovít Švihla a Ján Urban. Potom prišli na rad výrazne mladšie ročníky. V kategórii do 19 rokov brala bronz šortrečkárka Alica Porubská, striebro si vyboxoval po skvelých výkonoch v ringu Martin Molčan a na športový trón si zasadol spišský plavecký megatalent Tomáš Želíkovský. „Sú to neopísateľné, veľmi pekné pocity stáť medzi najlepšimi športovcami nášho mesta. Vďaka za to predovšetkým tvrdej práci, ktorú spolu s trénerom odvádzame na tréningoch. Mávame aj dvanásť tréningov do týždňa a snáď aj vďaka nim som sa stal juniorským majstrom Slovenska v boxe. Čaká ma však prechod k seniorom, určite to bude ťažšie, no je to pre mňa nová výzva s ktorou sa chcem popasovať. Každý športovec by mal mať svoje sny, tým mójim je určite olympiáda, verím, že raz Spišskú Novú Ves pod piatimi kruhmi reprezentovať budem,“ zdôveril sa nám z pocitov korunný princ v kategórii do 19 rokov, člen boxerského klubu TJ Spilipo Spišská Nová Ves Martin Molčan. Svoju kla-

su mali aj športovci nad 19 rokov. Aj v nej sa presadil plavec, Miroslav Čmeľ obsadil bronzový stupienok. Na ten strieborný sa postavila šortrečkárka Tatiana Bodová a aj kráľ vzišiel z ľadového paláca. Hlavne vďaka obrovskému úspechu bronzovej slovenskej hokejovej dvadsiatky z MS v Kanade sa najlepším športovcom nášho mesta stal hokejista Pavol Skalický, momentálne obliekajúci dres švédskeho Örebro.

Murko chce do finále, Petková si pamätá všetkých svojich strelcov
Svoju extra kategóriu mali aj športové tímy mesta. Hokejové vicemajsterky Slovenska HC Osy sa tento krát museli uspokojiť s tretím miestom. Strieborný kúsok neba si vyskákali parašutisti z Com-

pactu Skydive a na úplný vrchol sa dostali volejbalistky VK Spišská Nová Ves, ktoré v tomto ročníku útočia na historický titul. „Je to pre nás veľké prekvapenie, že sme získali tento primát. V kútiku duše som veril, že by sme sa mohli objaviť na stupienku víťazov, ale v ten najvyšší sme ozaj nedúfali. Je to ocenenie predovšetkým za druhú časť roka 2014, zložili sme nový ambiciózný tím. Hrali sme vo finále Slovenského pohára, čo je úplne úžasné a svoje ciele máme aj v slovenskej extralige. Verím, že ich naplníme a že aj v budúcom roku budeme na tomto podujatí atakovať najvyššie priečky,“ okomentoval zisk titulu „Najlepší kolektív mesta“ volejbalový nadšenec a popredný funkcionár VK Igor Murko. A po-

myselné korunky sa rozdávali aj trénerom. Tá najjagavejšia sa vynímala na hlave Milady Petkovej, streleckej trénerky, ktorá sa svojim zverencom venuje už neuveriteľných 25 rokov. „Priznám sa, že som to vôbec nečakala. Je to pre mňa veľké zadosťučinenie, ale i zároveň ocenenie práce, ktorú so svojimi zverencami robíme. Už som si aj myslela, že to zavesím na klíne, ale stojí to za to, vidieť zverencov ako si počinajú na súťažiach i v osobnom živote, takže to ešte nejaký rok potiahnem. Čakajú nás Majstrovstvá Slovenska kde máme svoje ambície, uvidíme, čo ešte prinesie rok 2015. Svoju trénerskú prácu mám veľmi rada, pamätám si každého svojho zverenca, ktorý prešiel mojimi rukami, bolo ich okolo dvesto a som na nich nesmierne hrdá,“ dojatá skonštatovala trénerka majsterky Slovenska za rok 2014 Zuzany Rušinovej. Spišské športové kráľovstvo teda spoznalo svojich nových vládcov. Spišský Patriot praje nielen im, ale i všetkým, ktorí si na seba navlieknu dres s hrdým označením „Spišská Nová Ves“, aby stále dosahovali lepšie góly, body, či sekundy. Ale hlavne nech šport prináša radosť im, i nám, ich fanúšikom. Dovidenia na športoviskách.

Oliver Buza

POZVÁNKA DO DIVADLA

SLOBODA JE LEN JEDNA

Vo veľmi krátkom časovom odstupe nám Spišské divadlo predstavuje po Hájkovej žene iného slovenského hrdinu, Jánošíka.

Chvíľu som mal dojem, že Orava a Liptov ležia na odvrátených stranách nášho malého Slovenska. Lebo zatiaľ, čo hrdinstvo Hanky sme pod režisérskou taktovkou Kamila Žišku hľadali v hlbokých lesoch, za malým, sotva pootvoreným okienkom jej srdca, do Jurajovej duše bolo treba vykopnúť široké vráta, od Važeckých lúk, cez Poludňový grúň až pod Strečno. A tu, akoby sa stretli štyri rovnocenné nohy s tvrdou, ale napriek tomu citlivou bagančou.

Tú prvú si obul autor Jozef Monkoš. S novátorským, neošúchaným a vtípnym textom pobaví každého diváka. Aj toho, ktorému slová najprv prejdú cez hlavu a len v tichom úsmešku vyklízu pod fúz, a aj toho, ktorý sa rehotá na sedliakovi, čo dovtedy vychvaľuje svoje vajcia, kým si na nich sám nesadne.

Veľkú časť roboty odviezol, najmä po dramaturgickej stránke Juraj Bielik. Výstavba deja života Juraja Jánošíka od narodenia po smrť, akoby kopírovala ontogézu iného hrdinu z evanjelií, ale sila tejto výpovede je o to ľudskejšia a zrozumiteľnejšia a tak predstavenie ani na okamih ne stráca tempo, rytmus a dejovú linku. Pozoruhodným počínom je priviesť na malé javisko, s jednoduchou scénou a minibigbítovou živou kapelou, muzikál. Tu akoby si Juraj Bielik obul

trocha veľkú topánku a on sám musí vedieť, že v takej sa po nerovnom teréne nechodí ľahko.

Režisér Peter Palik má určite najväčšiu zásluhu na tom, že sme sa aj my, diváci mohli, za dokorán otvorenými dverami, pripojiť aspoň na dve hodiny, akoby členovia zbojníckej družiny ku chlapíkovi z Terchovej, ktorý bohatým bral a chudobným dával. Ale to vieme z kníh všetci.

Ale viete... aký bocian ho priniesol na tento svet? čím ho obdarovali zvodné sudičky? prečo potrestal lakomého hrnčiara? kto vyprášil na d'ereši spupného Révaya? ako sa na fujaru, píšťalu, ba i píšťalôčku dajú baliť pod Rozsutcom ženy? čo sa leje do vína v liptovských krčmách? prečo dokáže veriaci mater zraďiť vlastného syna? ako sa v tejto krajine súdilo, súdi a súdiť bude? prečo je málo miesta v slovenskom nebi a aj pekle? a v ktorom lone napokon skončí náš národný hrdina? Neviete?

Treba sa ísť pozrieť do Spišského divadla. Určite tam ešte budú niekedy dávať rozprávkový príbeh **Jánošík, alebo pravda je len jedna**. A že to nekorešponduje s nápisom pod pozvánkou? Máte pravdu. Pre mňa je to predovšetkým príbeh o slobode ľudskej duše.

Michal Buza starší

Foto: archív Spišského divadla

novejša očami mladých

Toto sú myšlienky mladých ľudí, žijúcich v našom meste. Môžu sa vám páčiť, ale s nimi nedokážete súhlasiť. Ale sú také, ako ich autori - priame, nekompromisné, popisujúce ich pocity. Nemali by vyvolať nevôľu a kritiku, ale skôr zamyslenie sa kompetentných nad tým, prečo cíti mládež toľko nespokojnosti. Tieto názory uverejňujeme bez akýchkoľvek zásahov do obsahu. A toto je názor 15-ročnej Emky.

V škole, na etike, sme dostali otázku, či keď budeme dospelí chceme ostať s Spišskej, alebo či by sme chceli ísť niekam preč. Ja som hneď zakričala že ja pôjdem určite preč. A tak to aj bude... Mala by som napísať, prečo? Nič konkrétne nemám, ale celé sa mi to nepáči. Celá Spišská, celé Slovensko. Ale to je jedno. Jedna vec mi predsa len napadla. Je tu málo miest pre zábavu, a tak, miest pre tínedžerov v mojom veku. Asi jediné normálne miesta sú ako-tak madaras (aj to je dosť málo obchodov a tak) a Abstrakt. To sú také najnormálnejšie miesta na trávenie voľného času tínedžerov v mojom veku (teda aspoň podľa mňa). Minulé leto som tu mala sesternicu z Ružomberka (to tiež nie je boh vie ako veľké mesto, ale je to tam lepšie) no a mala som problém vymyslieť, že čo budeme robiť aby sme sa nenudili. Jedno šťastie, že tu bola presne cez trhy. Ďalšia vec, ktorá mi napadla je, že tá cesta, ktorá sa nedávno prerábala na Zimnej, od Spišanu na východ, je nakrivo. :D Proste to je vidno, že to nie je úplne rovno, ale to neva.

Na druhú stranu, aspoň máme krásnu prírodu. Či už idete len na Košiarny alebo idete do Slovenského raja. Neverili by ste, ako dobre padne, keď sa len tak prejdete niekde v prírode. Najlepšie so sluchátkami. Odporúčam. Ale mne sa proste v Spišskej nepáči. Keby bolo na mne, na strednej by som už bola preč. A na výšku, čím ďalej, tým lepšie. A tí ľudia čo tu žijú ? Veď tu si každý len závidí, nech už sa jedná o čokoľvek. A to teraz nehovorím len o Spišskej ale o celom Slovensku. A samí neochotní ľudia. No napríklad v Turecku, tam sú všetci milí, ochotní, zdvorilí a tak. Narážam tým na pracovníkov v hoteli a je pravda, že im za to platia, ale tam je to celkovo iné. Sú tam lepší ľudia. To isté Londýn. Ja s rodičmi sme tam mali niekedy trochu problém sa dorozumieť, ale napríklad keď sme si vybavovali kartičku na metro, stáli sme pri okienku asi 10 minút. Tomu pánovi nevadilo, že za nami je ďalších 7 ľudí a tí ľudia tiež neboli nervózni ani nič podobné. On nám s trpezlivosťou všetko vysvetlil, keďže to bolo pre nás úplne niečo nové a kým sme

pochopili všetky tie veci že ako chodia tie vlaky a tak, fakt to trochu trvalo. A ten pán, aj keď nám niektoré vety musel opakovať na tri krát, bol v pohode nemal nervy ani nič. Avšak na Slovensku by vás za ten čas poslala nejaká stará nepríjemná žena unudená vlastným životom, s prepáčením, do riti. A ešte sa mi raz v metre stalo, že som tam s rodičmi nastúpila a za nami nastúpilo nejaké dievča približne v mojom veku. Moji rodičia si hneď sadli a ostalo ešte jedno voľné sedadlo oproti nim. My sme s tým dievčaťom naraz vykročili s tým, že si tam ideme sadnúť. V tom sme sa na seba pozreli a zasmiali sa. Ja som jej ukázala nech si sadne, ona na to že nie že môžem ja, ja že nie to je v pohode a tak sme nakoniec obidve ostali stáť a ešte sme sa na sebe smiali :D Vtipná príhoda. Ale toto by na Slovensku veľa ľudí, podľa mňa, neurobilo. Proste by si sadli a možno by nebrali ohľad ani na starých ľudí alebo tak. Hlavne tí tínedžeri. Proste, podľa mňa, žije tu veľa zlých ľudí a ktovie prečo sú takí?

Emka

krížovka

Autor: Albín Medúz

Pri oslave MDŽ - 8- marca, si spomeňme na ženy, ktoré zmenili svet. Prvá historicky známa ženská osobnosť bola Kleopatra, ktorá sa obetovala, aby zachránila Egypt pred drancovaním rímskych vojsk. Menej známa je TAJNÍČKA 1 (asi 497-548 n.l.), manželka cisára Justiniána I., zapísala sa ako prvá bojovníčka za práva žien. „Žiadne pohlavie si nezaslúži viac dôstojnosti ako druhé.“ Na jej nátlak Justinián vydal zákony, podľa ktorých nesmú byť TAJNÍČKA 2 manželky TAJNÍČKA 3, nechcené deti nesmú byť „odkladané“, ženy dedia po mužoch majetok, dokonca môžu mať vlastnú TAJNÍČKA 4.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
A																				
B																				
C																				
D																				
E																				
F																				
G																				
H																				
I																				
J																				
K																				

Vodorovne: **A:** rýchlym klusom - druh alkoholu - malý pes - poklesnutie. **B:** riečny živočích - novoarabské náboženstvo - vzor - robí riasy - nemecký modernistický maliar (Hans). **C:** latinská predložka - Anton domácky - TAJNÍČKA 1 - úsek (v knihe) - jestvuj. **D:** rýchla chôdza - jedno zo znamení zverokruhu - solmizačná slabika - matematická veličina - mlátil niekoho. **E:** nepríjemná kožná choroba - Verdiho opera - hliník, ch. zn. - rub - búrlivý potok, básnický. **F:** dvojhláska - svätožiara - predložka - schytaj - Argón, ch. zn. - lotor po česky - Nobélium ch. zn. **G:** kozub - druh papagája - bekotalo - česká rieka - orgán čuchu. **H:** malá Aneta - TAJNÍČKA 3 - mládež, športovo. **I:** rečník - lotor po česky - zvrtné zámeno - Katarína domácky - potomok. **J:** tamten - lietadlo, odborne - zriedkavé ruské mužské meno - číselná lotéria - značka kozmetiky. **K:** vidina - japonská lovykňa perál - zohlo - základ, ekonomicky - starý po anglicky - starorímsky pozdrav. **Zvisle:** **1:** navijaky po anglicky - bájný letec. **2:** valuta, skr. - TAJNÍČKA 2 - predpona záporu. **3:** nahý model, alebo jeho obraz - pracuje s hrabľami - tamten. **4:** patriaci Liovi - kaukazská horská obec (aj ail) - váhová jednotka. **5:** Organizácia spojených národov, skr. - obor po česky - hrana. **6:** mladší, skr. - česká politická strana, skr. - druh papagája - ženské meno. **7:** šachová remíza - ženské meno - mexický nár. hrdina. **8:** imaginácia, skr. - tipuje - látková batožina. **9:** vierovyznanie - zobral, v nitrianskom nárečí. **10:** vytrval - číslica. **11:** dala do ruky - bahenný vták. **12:** vyslovená myšlienka - ronil slzy. **13:** Európan - poľ. rastlina na výrobu cukru - onakým spôsobom. **14:** značka aut - meno spisovateľa Maya - prehavá kvapalina, rozpúšťadlo. **15:** detský pozdrav - stanica technickej kontroly - súlad, básnický - český súhlas. **16:** východ po nemecky - zlato po španielsky - pichol. **17:** zákruta, národnostne - lek. skr. pre opakovanie - kuchynská súprava. **18:** latka po česky - hneď po maďarsky - prvá žena. **19:** R foneticky - TAJNÍČKA 4 - okresný výbor, skr. **20:** veľmi opila - zostane. **Pomôcky:** AJAJA, ALJA, ALOR, ARP, BARNA, CRABS, IKAROS, ITE, LORA, ODA, OST, VEKTOR, ZORO.

recepty do starej macere

BUCHCIČKI JANOŠIKOVEHO SINA

Každí poradni narod mal v historiji dajakeho zbujníka, co bohatim bral a hudobe potim, (no ňe zo svojeho) rozdal. A tak še aj u nas zrodzila taka šumna predstava, jak še po lesnej cesce veže f kočaru vipašeni zemepan a jeho ošperkovana polovička a jak zpoza bučka viľecja zbujníci a najodvažnejši zreve: „Bohu dušu a mňe dukati“. Partijofka potim večar poskakuje kolo pahrebi a Juraj J. idze dole do dzedzini poskakovac kolo Aňički. A asi zo spuščenimi gačami, bo o dzevec mešace ho obejša a že ňeščešce ňehodzi po leše, ta Aňičke še narodzi pejckilovi Jurko. A jak ma hlapčik das tri roki a brinzzove haluški mu už idu hore karkom, ta jedneho dňa, jak še Aňička vraci domu z d'ereša, zrukňe na macer: „Bohu dušu a mňe dukatovo buchcički!“ A Anča hñed pohopi, že mali bije z naturu na oca a klebetnice v dzedziňe pridavaju, že z fizijonomiju na calu zbujnicku družinu.

Co mušela na panskim nakradnuc, žebi napekla pre šesc hladnich karkoch?
pol kila polohrubej muki, štiri vajca, (z teho dva doňesol Uhorčik), tricec gramí droždža, stopej-dzešat gramí cukru, trištverci litra mľeka, dzešec deka masla, jednu ložečku vanilkoveho prašku a škrobovej mučki, kusek praškoveho cukru a soľ

Jak postupovala?
Z dukatovimi buchcičkami je piplačka, aj še čudujem, že zme ich mavali a dosc často v školskej jedalňi, bo tam trebalo nakarmic dakedi až šesto hladnich karkoch. Aňička i ženi f školskej jedalňi sebe robotu rozdzelili na štiri useki. Slabším matikarom šak pripomeňem, že useki buli furt ľem štiri, aľe v jedalňi bulo šickeho stokrat vecej, jak dagdzi f chalupke pod Rozsutcom. V perfšim useku pripravila Anča cesto. V štverc litri vlažneho mľeka rozpuščila droždže a pejdzešat gramí cukru. Vmješala Uhorčikove vajca, soľ a tri ložki masla a vipracovala do hladkeho cesta. Prikri-la, z pripeciku zrucila svojego leňiveho brata, co tam kisnul a dala tam vikisnuc cesto. Priš-lo na druhu časce roboti. Pol litra mľeka na slabim ohňu prevarila zo ščipku soli a vanilkovim kremom. Druhe dva vajca z dzešec dekami cukru a škrobovu mučku vimješala do peni, pridala k mľeku a z mutefku šľahala, kim ňezhustlo. Višla pred dzvere aj s kremom a mješala, kim krem, aj ona calkom ňevichladli. Aj bi potim išla o dva dñi na marodku, aľe ňevolňnikom ftedi peenku ňepreplacali a tak hodzila z horučku do roboti a zemepan mal dupľovanu radosc, bo še na ňej mo-hol ohrevac. Kim aľe mala to ščešce, ta f chalupke pod Rozsutcom (treca časce) znova premjesila cesto z pripecika a lapila z ňeho robic take male buchcički, močila ich v rozpuščenim mašľe a uk-ladala do pekačika jednu k drugej, druhu ku trecej (no ňebudzem pisac o šickich, bo škoda našich lesoch) a zaš ňehala kisnuc. Das po dvacec minutoch priložila poradňe do peca a nastal štvarti usek roboti, bo pekač aj z buchtami šturila dnukaj a ňehala pjesc, kim ňebuli buchcički na verhu šumňe zlatohñede, jak strapce na tepihu u pana veľkomožneho.

No a jak še podarilo ukradnuc na zamku aj praškovi cuker, ta nakoñec s ňim buchti posipala, zavolala na svojego prekisnuteho sina, leňiveho brata, uhundranu macer, otraveného dzeda a vi-plašeneho Uhorčika, šedli, jak sextet ku stolu, naphavali še z dukatovimi buchcičkami a nadavali nahlas na Janošika, že mal na haku im v testamence odkazac aspoň dajaki mali kusek roľe nad Terchovu a pocihu na Rakusko- uhorsku monarhiju, že ňedava pozostalej žjladnu vdofsku penziju. Bo jak hvari klasik:
NA LIPTOVE POD ROZSUTCOM ŠE VEŠELO ŽIJE
JANOŠIK NA HAKU A VDOVA BEZ PENZIJE

Michal Buza starší

ČREPINKY ZO SPIŠSKONOVESKÝCH ARÉN

Halová sezóna 2014/2015 nezadržateľným tempom cvála do finišu. Väčšina líg už rozbehla najzaujímavejšiu časť sezóny, neľútostné peklo zvané play – off. My sme radi, že aj Spišiáci majú v tohtosezónnom závere svoje kone. A ako sa im vodilo v mesiaci február?

Hokej

Nezачať hokejom by bola športovožurnalistická samovražda. Spišskonovoveskí hokejisti sa totiž postarali o to, že na Spiši po dlhých rokoch opäť vypukla hokejová revolúcia. Spory o tom, akým športom najviac žije naša metropola zmietli návštevy na našom zimnom štadióne. Už záver sezóny naznačoval, že na Spiši sa bude diať niečo špeciálne a veru dialo sa. Novovešťania združení okolo svojho charizmatického kapitána Ľubomíra Vaica vyhrali základnú časť a impozantným spôsobom vstúpili aj do play – off. V ňom vo štvrtfinále nekompromisne zhodili zo sedla prešovských „koňarov“ 3–0 na zápasy a v semifinále si v dramatickej sérii poradili s „bryndziarmi“ z Liptovského Mikuláša 3:2. Už v piatom rozhodujúcom semifinálovom boji sa na štadióne tiesnilo 4000 ľudí a fantastická atmosféra, ktorá vanula z tribún, pripomínala zašlé spišskonovoveské extraligové časy. Spišiáci postúpili do finále, kde sa popasovali s junákmi z Detvy. Vy pri čítaní týchto riadkov už asi viete ako táto hokejová pasovačka dopadla a kto postúpil do ťažkého barážového ringu v ktorom na víťaza 1. ligy čaká extraligová Žilina. A nech už dopadne táto sezóna akokoľvek, jedno víťazstvo, azda to najdôležitejšie, už Spišiáci získali. Vrátili do spišských hokejových sŕdc nenávratne stratenú dôveru, do hláv hrdosť, radosť z hokeja a do hľadiska toho, pre koho sa akýkoľvek šport robí – diváka. A za to patrí hokejovým funkcionárom ako i hráčom veľký palec hore. A vysoko opäť lietajú aj hokejové osy. Naše dievčatá skončili základnú časť na druhom mieste a postúpili priamo do semifinále, kde si zmerajú

sily s hokejistkami Prešova. Spišiacky sú odhodlané ísť až do finále a opäť vrátiť titul na Spiš. Dopomôcť k tomu bude určite chcieť aj spišské trio Sroková – Jurčová – Turcsányiová, ktoré ovládlo takmer všetky prvoligové štatistiky. „Určite sa chceme dostať do finále. Tam to už bude ťažké, Poprad aj Petržalka majú kvalitné tímy, no o titul sa športovo pobijeme,“ burcuje najlepšia nahrávačka ligy Lenka Sroková.

Basketbal

Vydarený február majú za sebou aj basketbalisti BK 04 AC LB Spišská Nová Ves. Aj im sa podarilo preklnúť do play – off, po základnej časti napokon skončili na poslednom ôsmom postupovom mieste a vo vyradovačke vyzvú jej víťaza – Prievidzu. Vzhľadom na to s akými problémami, najmä finančného charakteru, sa Spišiáci boria, môžeme hodnotiť postup do play – off ako úspech. Nemaľou mierou k tomu dopomohol aj playmaker Novovešťanov Goran Bulatovič, ktorého záver základnej časti zastihol v excelentnej forme. V posled-

ných dvoch domácich zápasoch proti Svitú a Banskej Bystrici dosiahol v basketbale mimoriadne cenený triple – double (dvojciferná kombinácia bodov, nahrávok a doskokov) a hlavne tým v zápase so svitskými obuvníkmi definitívne posunul svoj tím do play – off. Čiernohorský rozohrávač v spomínanom zápase (88:76) nastrielal Svitú 26 bodov, doskočil 10 lôpt a rozdal 11 presných prihrávok. „Podľa mňa sme odohrali najlepší zápas tejto sezóny. Veľmi dobre sme hrali v obrane, mali sme bleskový prechod do útoku, hrali sme rozumne, lopta šla rýchlo pod koš. Touto výhrou sme si veľmi priblížili play – off,“ skromne zhodnotil svoj skvostný výkon Bulatovič. Spišiáci tak môžu pomaličky myslieť na novú sezónu, pretože ich prípadný postup cez prievdzských baníkov by bol ďalšou kapitolou v Dobšinského knihe rozprávok. Aj keď lopta je guľatá... Podrobne sa mužskou basketbalovou sezónou budeme zaoberať v ďalšom čísle Spišského Patriota. Dievčatá z Rüconu 2014 majú za sebou výsledkovo hororový

február. V nadstavbe nevyhrali ani jeden zápas, no zdá sa, že formu si odložili na vyradovaciu časť ligy. V prvom zápase štvrtfinále zdolali po výbornom výkone Šamorín a zdá sa, že sa odrazili od výsledkového dna. „Play – off je úplne špecifická súťaž, ktorá má svoj náboj a úplne iný charakter. Dokonale sme sa vyhecovali na dnešný zápas a som rada, že sme ho zvládli. Bol to veľmi vyrovnaný a namáhavý duel, nemôžem povedať, že sme boli jednoznačne lepšie, rozhodlo domáce prostredie a trochu väčší „chtíč“ z našej strany. Sme dosť ubolené, ale to patrí k tomu,“ zhodnotila úvodný duel štvrtfinále kapitánka Rüconu Regína Palušná. Ak dokážu Spišiacky cez súpera z juhu Slovenska prejsť, na zlý január i február sa zabudne a sezóna sa bude hodnotiť pozitívne.

Volejbal

Aj pod vysokou sieťou majú Spišiáci vysoké ambície a zväčša „víťazný február“ ukázal, že nie malé. Ženy skončili po základnej časti len o skóre tesne druhé za Sláviou EU Bratislava, keď ju dokázali v domácom „televíznom“ zápase zložiť 3:2 a vo štvrtfinále chcú rozhodne ísť cez Kežmarok do bojov o medaily. Muži Chemesu Spišská Nová Ves obsadili napokon štvrté miesto a do semifinále sa pokúsia prejsť cez Myjavu. „My sme sa nebavili o nejakých východiskových miestach pred play-off, dôležité je vyhrať. Mohlo byť lepšie, ale i horšie, ale myslím si, že dôležité je vyhrať,“ skonštatoval po poslednom zápase základnej časti a vydetom víťazstve 3:2 na palubovke Prievidze tréner Chemesu Richard Vlkolinský.

Florbal

A skvelé správy prinášame aj zo športu s deravou loptičkou. Spišskonovoveské florbalistky trochu prekvapujúco, no zaslúžene zdolali vo štvrtfinále play – off ženskej extraligy Nemšovú 3:0 na zápasy (11:10 pp, 10:9, a 4:3) a zahrajú si o medaily. Na postupe majú vďaka nezlomnej bojovnosti celého kolektívu leví podiel hlavne sestry Hudákové, ktoré postup cez Nemšovú Spišiacikam doslova vystrieli. Na dievčatá sa oplatí ísť pozrieť, veľmi rady Vás v hľadisku športovej haly privitajú. A snáď sa dočkáme i cenného kovu.

Oliver Buza

fotoreportáž

„LYŽOVANIE“ V OKOLÍ SPIŠSKEJ NOVEJ VSI

Slovenský raj odkryl svoje ľadové komnaty

Ľadové kráľovstvo nášho prírodného pokladu – Slovenského raja sa stalo v druhý februárový víkend domovom desiatok ľadovcov zo Slovenska, z Čiech i Poľska. Partia okolo nášho elitného horolezca Michala Sabovčíka usporiadala v tomto roku druhý ročník Ľadového maratónu.

Vydarený druhý ročník, Sabovčík plánuje o rok Česko – Slovenský pohár

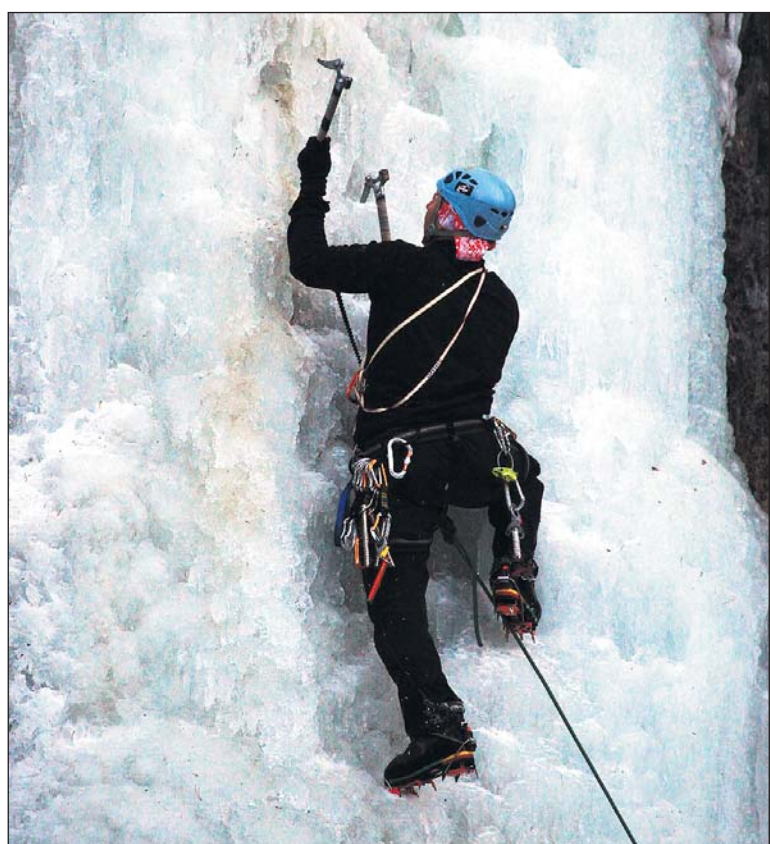
Podmanivý zvuk cepínov zarývajúcich sa do ľadovej nádhery roklín v našom národnom parku prilákal na Spiš opäť skvelú spoločnosť horolezcov. V hlavnej disciplíne súťažilo 16 dvojíc na ktorých čakala riadna ľadová zaberačka. Obrovskou výhodou Slovenského raja je, že na relatívne malom priestore ponúka množstvo roklín v ktorých sa v zime tvoria kvalitné ľady, ktoré čoraz viac lákajú milovníkov tohto zaujímavého, no náročného športu. Organizátori sa každý rok snažia kombinovať nové trasy a aj v tomto roku nachystali ozajstné „ľadové peklo“ s dvadsať až šesťdesiat metrovými ľadovými obrazmi. „Borci začínali na Podlesku a ako prvá na nich čakala asi najznámejšia rajská roklina Suchá Belá. Následne sa pokračovalo roklinou legendárneho a verejnosti neprístupného Kysel’a,

kde sa každý rok snažíme o výnimku a sme radi, že sa nám ju opäť podarilo získať. Z Kysel’a nasledoval presun na Kláštorisko a cieľ bol klasicky na Letanovskom mlyne,“ osvetlil nám trasu tohto ročníka hlavný organizátor podujatia Mišo Sabovčík. Ten ocenil prístup ochranárov, ktorí dali tejto akcii zelenú a veľmi ho teší účasť a ohlasy, ktoré túto ľadovú šou sprežívajú. „Veľmi by som chcel pokračovať všetkým mojim priateľom, ktorí sa spolupodieľali na tom, že sme opäť raz urobili takúto skvelú vec. Zišli sa tu výborní ľudia, ktorí milujú prírodu a som veľmi rád, že si tento maratón získava takúto povest. Ved’ o rok tu chceme usporiadať Česko – Slovenský pohár v drytoolingu. Pre neznalých je to kombinácia lezenia na ľade a skalných previsoch. My sme spolu s priateľmi v minulom roku na Letanovskom mlyne pripravili 15 nových ciest, ktoré v tomto ročníku testujeme a veríme, že budú kvalitným domovom pre spomínaný pohár,“ dodal Sabovčík.

Víťazi to zvládli za štyri hodiny, prítomní obdivovali krásu Raja

To už medzitým prichádzali do cieľa prepotení, karabínami, lanami, cepínami a iným horolezeckým vercajgom ovesaní horolezci. A ak vás zaujíma čas za ktorý túto ľadovú tortúru zvládli, pripravte sa na poriadny

šok. Víťazná dvojica Patrik Čurilla – Filip Zaoral prešli nástrahami trate za neuveriteľných 4 hodiny a osem minút! A o tom, že to bola poriadna zaberačka už vie svoje aj košíčky „ľadoborec“ Peter Cipka, ktorého sme odchytili tesne po príchode do cieľa. „Bolo to dosť náročné, hlavne cesty k ľadom boli dosť dlhé. Tie už boli značne vybité, pretože pred nami išlo už dosť dvojíc. Kritická situácia nastala za Kysel’om, bolo to už po štyroch ľadoch, kde sme sa dosť vyčerпали. Navyše mne osobne bola dosť veľká zima, keďže sme sa na ľadoch riadne spotili. Mali sme len liter vody dvaja, takže to bolo náročné. No vyšlo nám počasie, sú tu skvelí ľudia, takže parádna akcia,“ dodal Peter a už sa ponáhlal do „boxov“, kde nielen nášho čakala zaslúžená odmena v podobe orosenej dvanástky a porcii kapustnice, či doďaleka voňajúce grilované klobásky. Perfektné pocity mal aj jeden z dvojice víťazov Olomoučan Filip Zaoral. „Som v Slovenskom raji prvýkrát a veľmi sa mi tu páči, navyše sme to aj vďaka skvelému partákovi vyhrali. Je tu naozaj krásne, nie náhodou sa to volá raj, máte byť na čo hrdí. A čo sa týka preteku? Ten záver keď sme už zbíhali na Letanovský mlyn bol veľmi náročný, už sme toho mali dosť. Ale som rád, že sme to zvládli, o rok sa tu vrátim a v Česku určite

urobím tomuto kúsku nádhernej zemi kvalitné PR,“ skonštatoval Zaoral. To sa už nad Slovenským rajom stmievalo a prišiel čas na poslednú ľadovú chuťovku. Horolezci si „strihli ľad“ na čas priamo na Letanovskom mlyne a po tejto záverečnej disciplíne si všetci svorne, ako to len horolezci

spätí so skalou vedia, sadli a do neskorých večerných hodín pri čajíku s rumom spomínali na to, ako sa im opäť raz otvoril Slovenský raj a vydal im aspoň kúsok zo svojho ľadového kráľovstva. „A o rok dovidenia priateľia,“ ukončil vydarenú akciu Michal Sabovčík.

Oliver Buza

Byty na predaj

POSLEDNÁ ŠANCA!

Už len jeden voľný 3-izbový byt, pri rýchlom jednaní možná zľava

Ponúkame do prenájmu 1-izbový byt v Spišskej Novej Vsi, časť Ferčkovce, ul. Dunajská, voľný ihneď.

www.panoramacity-sro.sk

Chrapčiakova 688/29, 052 01 Sp. Nová Ves, Tel.: 053/417 32 31, 417 32 32, e-mail: panoramacity-sro@panoramacity-sro.sk

II. vlna výstavby garáží,

Sadová ul., Spišská Nová Ves

- ohradený a monitorovaný areál
- automatická brána na diaľkové ovládanie
- prídte si zarezervovať svoju garáž

Cena garáže

8 990 €

vrátane DPH

www.panoramacity-sro.sk

Chrapčiakova 688/29, 052 01 Sp. Nová Ves, Tel.: 053/417 32 31, 417 32 32, e-mail: panoramacity-sro@panoramacity-sro.sk